

Hypulík

Prosím, neberte toto psaní jako že si dělám legraci z nemoci. Je to pouze můj postoj. Jsem pozitivně smýšlející. Po padesátce samozřejmě cítím různé bolístky a je to častější. Mám i divné myšlenky, jen tomu nechci podlehnout. Všem vám přeji zdraví a radost ze života a když už přijde nějaký zdravotní problém, tak ať to ze sebe brzy vypudíte. Okolo sebe vím o lidech, jež to nezvládli a nebo nezvládají, protože není řešení. Přesto se zkuste pousmát nad mým dnešním psaníčkem.

Tak jsem se konečně dočkal

Je páteční odpoledne a nic nenaznačuje, že by se mělo dít něco neočekávaného. Ale, jak to tak bývá, neočekávané jednoduše nečekáte. Seděl jsem u počítače a upravoval program, neb jsme s kolegou Jájou vymysleli nový způsob odbavování pozadí na dvou televizích ve velkém studiu.

Najednou si uvědomuji, že je mi zima. Kouknu na display termostatu a tam stojí dvacet čtyři stupňů Celsia. Nedivte se, jsem teplomilný a zimomřivý. Ale již jak jsem vstával ze židle, podívoval jsem se, že mne pobolívají údy a vlastně převážná většina svalstva. To, že mne po několikahodinovém programování bolí otačený zadek a záda jsou ztuhlá, ba karpály hlásají STOP vole! Na to jsem zvyklý.

Ještě dodám, že letmo levitující viry mne již znají a bojí se mne. Předešlu to asi takto: „Letí mikrohajzlík a zahlídne mne a všechny kámoše hned varuje: „Kluci, rychle na jiný xicht. Tenhle má doma vlka!“ „Éééé, Auvej, Pomóóóc...“ zazní sborově a snaží se mi vyhnout.“

Ale některý z těch mikroblbečků se asi nevyhnul, nebo byl nedoslýchavý, případně i retardovaný mikroblb. Prostě ve mně zahájil svůj celoživotní úkol: Najít hostitele a začít se množit. Chápu, je to tvoreček, jež patří na svět. Stejně jako lev, který sežere zebra. Jo, je to tak. Ale na druhou stranu tyto mikroblbečky nepochopím. Vstoupí a snaží se napáchat tolik škody, až svého hostitele zabijí. Prostě kamikadze. Místo toho, aby si vážili pohodlného bydla, tak akorát škodí.

Ale já mám už dávno metodu. Měl jsem dokonce tehdy kvůli ní i malicherný spor s manželkou. Když do mne vlezl nějaký neviditelný tvor, vzal jsem si den dovolené, a když bylo hodně zle, tak dva. Žena se mě tehdy ptala: „Jak to děláš, že jsi za dva dny v pořádku?“ A zněla z toho jakási závist. Podstatou metody je totiž patřičný nápoj a disciplína. A disciplína ženě vůbec nešla.

Tehdy onemocněla a já říkám: „Chceš být brzy zdravá?“ Přikývla. „Tak jdeme na to!“ Je fakt, že odmítla můj totál driák, ale udělal jsem jí horký čaj s medem a citronem a donutil ji jej vypít co nejteplejší. Pak jsem ji dokonale zadekoval a přikázal poctivé pocení. To je ta disciplína. Šel jsem

se věnovat dětem a za pět minut kontrola zjistila, že má vysunuté chladiče. Nahoře ruka a dole noha. „Co to je?“ Ptám se pacienta. „Mně je horko.“ Oznámila. „Hmm, takhle to ale fungovat nebude.“ Nefungovalo.

Vrátím se k tomu pátečnímu odpoledni. Uvědomil jsem si, že nějaký pulceneznalý, popřípadě přiblblý mikrohlupák navštívil mou tělesnou schránku. Zahájil jsem tedy vlčí útok: Připravil jsem slivovici, med, citron a varnou konvici. Myslím, že už v tu chvíli ve mně začal být mikrostrach. Ohřál jsem vodu k bodu varu, půl na půl přidal do půllitrového hrnku se slivovicí, dochutil medem a citronem. Už při prvním loku zdrhla zimnice: „Tak tady já nebudu, to jste mi neřekli...“ vynadala mikrobům. Je teda fakt, že tato metoda je velmi náročná na disciplínu. Člověk se díky teplotě kořalky dostane do stavu podnapilého téměř okamžitě. Poslední hlt pak znamená: maximálně vyčurat, ale okamžitě zadekovat a potit. Hlavně žádné chladiče!

Vzbudil jsem se asi po třech hodinách a pod postelí kaluž. Přichází sprcha. To i ty mikrouprchlíky, čekající na povrchu pokožky, totálně zaskočilo. V tu chvíli jsem dal vařit další vodu na vlka. Uvnitř těla jsem pocítoval jemný mikrotřas. Možná bych to nazval mikropanikou. Než se ohřeje voda, dávám si cigáro. Mikropanika sílí. Asi jim to nechutná, ale co je mi po nich. U třetího vlka jsem se cítil neohrožen, jen se mi blbě lezlo do schodů. Stejně jsem dodržel disciplínu.

V sobotu ráno mne vzbudila produkční Dáša, že v práci nejde proud, abych tam jel a zapnul počítače. Je fakt, že jsem byl trochu unavený ze souboje s mikroněčím, ale jel jsem. Čekal jsem asi půl hodiny, než to zapnuli. Přemýšlel jsem, proč mne schvátila chřipka, když moc dobře ví, že u mne nepochodí. No nic, najednou naskočila elektřina a tak jsem vše pozapínal a jel domů. Zamyslel jsem se, co budu vařit a zajel do krámu. A koupil si krásnou hovězí kost. Uvařil jsem si polévku, vývar. V neděli jsem si ještě udělal karbanátky. V neděli na večer telefonát od Dáši: „Potřebuji tě v práci, kvůli elektřině, ráno na devátou.“ „Žádný problém,“ odpovídám.

Pondělí ráno SMS: Nemusíš na devátou, onemocněl elektrikář. Tak jsem se otočil na druhý bok a ještě chvíli se válel. Pak jsem vstal, vychutnal si kávu a ve chvíli, kdy jsem měl jeden rukáv od kabátu oblečený, další telefonát. Dáša: „Hynku nejezdí, Lukáš je pozitivní! Anebo se otestuj.“ „Nemám doma testy!“ „Tak přijď a uděláš si test v autě.“ Přijel jsem, a u cigára čekal na frňákošťour. „Hele, dvě čárky jsou moc, a nebo málo?“ ptám se po telefonu bodře Dáši. O pár sekund později jedu domů do karantény.

A tak i mne potkal ten mikrokurňour. Konečně. Dva roky si mne nevyzkoušel a teď kurňa ví, co to je potkat Pulce s vlkem. Ale přes to jsem velmi pozitivní HyPulík. Samozřejmě pokračuji vlkoprevencí. Mikrozbabělci prchají. Je úterý večer a napadá mne, jak uskutečnit natáčení s Bubu na dálku. Když jsem karanténní jedinec. To bude ve čtvrtek.

Ve středu autodopravce přivezl testy na toho

mikrohajzlíka. Hned jsem si vyvrtal nos a výsledek nic moc. I když už jsem se necítil nemocen, přesto dvojčárkový HyPulík dodal dvě vlčí varování. Prevence je prevence. A navíc to chutná. Myslím, že dvě čárky na testu způsobily poslední zdecimované jednotky mikrosnaživců. Určitě byly velmi zoufalé a v noci na čtvrtek se mi zdálo o bílém praporu. No praporu, takový úšmudlaný a rozcupovaný hadr to byl. Čtvrteční test mi dal jasnou odpověď. Jednořádkový HyPulík se tedy pustil do již avizované čtvrteční dálkové Bubu.

Již dávno před vynálezem virů, jež mají pár lidem vydělat peníze, jsme se naučili pracovat z domova. Především o víkendech se nikomu nějak nechce jet do práce. Vzpomínám si na rok 2012. Štědrý den. Volá mi Karel. Tedy Peterka. To jsme ještě dálkové práce neuměli. Jel jsem do práce a vlastně to bylo úplně super. Bylo nutno přestříhat nějaký pořad. A tak stříhám a stříhám a telefonuji s Karlem. Najednou se ve dveřích objevil (pardon Kájo) malý Kája. Syn Peterkových. Tehdy mu bylo šestnáct? Nevím. Dnes je z něj kolega, co již plnohodnotně a kvalitně pracuje. No jo, no, je to deset let. A prostě ten Kája mi přivezl rybu a bramborový salát. „To, aby se ti líp pracovalo, pozdravuje mamka.“ Odešel a mě to potěšilo. Dodnes mám obal od salátu a používám jej na ukládání cukru.

Technologie práce na dálku se samozřejmě s výskytem mikroblbečků zdokonalily a tak jsem se rozhodl, že Bubu natáčení provedu na dálku. Kolega Andrej se u mne ráno zastavil a odvezl můj počítač do práce, neb v něm jsem měl příspěvky připraveny. Ono,

kdyby se zároveň nenatáčelo i ve velkém studiu, šlo by to i bez mého počítače ve firmě. Ale počítačů není úplně dostatek. Přijímám telefonát, že Bubu Zuzka sedí u mého počítače a nastává tak zvaná fáze kontroly. Bubu u počítače, za ní Honza. Nazvu jej supervizorem a konzultantem. Jsme na telefonu. „Zdravím Zuzku!“ hlásím a Bubu odpovídá: „Zdravím HyPulíka.“ „Taky tě zdravím.“ Ozve se i Honza. Během hodinky máme zkontrolované příspěvky a některé i upravené dle potřeb Zuzky. Honza dodává své názory a vše funguje na dálku jak na drátku.

Zkontrolováno. Andrej instaluje počítač do režie, Zuzka se kráší. Honza připravuje pohodlné křeslo pro Bubu a já si vařím kávu. Jdeme na to. Zvoní mi telefon. Přijímám a dávám hlasitý odposlech. Z mého domácího počítače jsem připojen k počítači v režii. „Jak slyšíš?“ ptá se Honza. „Výborně!“ hlásím. Znovu mne zdraví BubuZuzka a Honza hlásí: Spouštím záznam a jedem!“ Je pravda, že mám obavy, zda budu dobře rozumět i ve chvíli, kdy mi okolo baráku projede kamion. A něco takového se stalo u první ukázky. Pustil jsem ji dříve. Došlo mi to ve chvíli, kdy jsem ji spustil. Omluvil jsem se a natočili jsme to znovu. Ale od té chvíle se vše povedlo. A čtyři díly se během čtyř hodin natočily.

Jak jsem to tak vymyslel a na dálku jsme to natočili, říkám si: „Ještě se naučím na dálku letovat a šroubovat, a pak si můžu užívat mikroblbů a potažmo vlčích útoků do nekonečna.“ No není to krásná představa?

Váš HyPulík

